

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ทดสอบรูปแบบการเรียกร้อง การควบคุมตนเอง / การสนับสนุนต่อความเครียดและกลวิธีการเผชิญปัญหาในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมะการักษ์จำนวน 240 คน ซึ่งผู้วิจัยนำแบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาในการทำงานส่วนข้อมูลทั่วไป มาตรวัดการเรียกร้อง มาตรวัดการควบคุมตนเอง มาตรวัดการสนับสนุน มาตรวัดกลวิธีการเผชิญปัญหา มาตรวัดความเครียด ไปเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวนทั้งหมด 220 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 91.6 หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 220 ชุดมาวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป เพื่อหาค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามเพศและอายุ แสดงให้เห็น ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงค่าร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตาม เพศและอายุ (n=220)

เพศ	อายุ (ปี)	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	0	.00
	21-30 ปี	1	.46
	31-40 ปี	4	1.83
	41-50 ปี	1	.46
	มากกว่า 50 ปี	0	.00
	รวม	6	2.74
หญิง	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	2	.91
	21-30 ปี	43	19.55
	31-40 ปี	101	45.90
	41-50 ปี	61	27.72
	มากกว่า 50 ปี	7	3.18
	รวม	214	97.26
	รวมทั้งหมด	220	100

จากตาราง 6 พบว่าพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรีส่วนใหญ่ อายุระหว่าง 31-40 ปี รวมจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 47.73 ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น ชาย จำนวน 4 คน และ หญิงจำนวน 101 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 97.26 ของกลุ่มตัวอย่าง และชาย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.74 ของกลุ่มตัวอย่าง

จากข้อมูลทั่วไปที่ได้จากแบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาในการทำงาน จำนวน 220 ชุด ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ จากแบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาในการทำงานมา วิเคราะห์ระยะเวลาปฏิบัติงาน แบ่งตาม เพศ ได้ผลดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงค่าร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามเพศและระยะเวลาปฏิบัติงาน (n=220)

เพศ	ระยะเวลาปฏิบัติงาน(ปี)	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	2	.90
	6 -10 ปี	2	.90
	11- 15 ปี	1	.45
	16 -20 ปี	0	.00
	มากกว่า 20 ปี	1	.45
	รวม	6	2.70
หญิง	ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	21	9.56
	6 -10 ปี	60	27.28
	11- 15 ปี	48	21.82
	16 -20 ปี	36	16.36
	มากกว่า 20 ปี	49	22.28
	รวม	214	97.27
	รวมทั้งหมด	220	100

จากตาราง 7 พบว่าพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี ส่วนใหญ่ มีระยะเวลาปฏิบัติงานมาแล้ว 6 -10 ปี ทั้งหมด 62 คน คิดเป็นร้อยละ 28.18 ของกลุ่มตัวอย่าง

แบ่งเป็นชาย จำนวน 2 คน และเพศหญิง จำนวน 60 คน โดยพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาล
มหารัษฎ์ จังหวัดกาญจนบุรี ที่ทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดรวม
จำนวน 23 คน คิดเป็น ร้อยละ 10.46 ของกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นชาย จำนวน 2 คน เป็นเพศหญิง
จำนวน 21 คน

จากนั้นผู้วิจัยได้นำคะแนนความเครียด คะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหา คะแนน
การเรียกร้อง คะแนนการควบคุมตนเอง และคะแนนการสนับสนุน จากแบบสอบถามจำนวน
220 ชุด มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความสัมพันธ์ ด้วยการหาค่า
สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 8

**ตาราง 8 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง
ความเครียด กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น กลวิธีการเผชิญปัญหา
แบบเฉื่อยชา การเรียกร้อง การควบคุมตนเอง และการสนับสนุน ($n = 220$)**

ตัวแปร	M	SD	1	2	3	4	5	6
1 ความเครียด	6.141	2.796	1.000					
2 กลวิธีการเผชิญ ปัญหาแบบ กระตือรือร้น	14.895	3.371	.032	1.000				
3 กลวิธีการเผชิญ ปัญหา แบบเฉื่อยชา	4.827	1.480	-.004	-.219**	1.000			
4 การเรียกร้อง	78.809	5.948	.201**	.054	-.260**	1.000		
5 การควบคุม ตนเอง	63.291	7.994	-.238**	.349**	-.066	-.030	1.000	
6 การสนับสนุน	51.091	8.593	-.245**	.289**	-.002	-.079	.430**	1.000

** $p < .01$,

จากตาราง 8 พบว่าพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมหารัษฎ์ จังหวัดกาญจนบุรีมีค่าเฉลี่ย
ของคะแนนความเครียดเท่ากับ 6.141 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.796 ความเครียดในกลุ่ม
พยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมหารัษฎ์ จังหวัดกาญจนบุรีมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ

การเรียกร้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .201$) แสดงว่าการเรียกร้อย ใน การทำงานของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรีสูงจะทำให้ ความเครียดจากการทำงานสูงด้วย

ในขณะเดียวกันจะเห็นได้ว่าความเครียดมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.238$) แสดงว่าระดับการควบคุมตนเองในการทำงาน ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ ผกผันกับระดับของความเครียดจากการทำงาน ซึ่งก็หมายความว่า ถ้าระดับการควบคุมตนเองต่ำจะทำให้เกิดความเครียดสูง ในทางกลับกัน ถ้าระดับการควบคุมตนเองสูงจะทำให้เกิดความเครียดต่ำ และเมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ความเครียดกับการสนับสนุน พบว่าตัวแปรทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01($r = -.245$) แสดงว่าการสนับสนุนในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมะการักษ์ ผกผันกับระดับความเครียดจากการทำงานซึ่งก็หมายความว่า ถ้าระดับการสนับสนุนในการทำงานต่ำจะทำให้เกิดความเครียดสูง

จากตาราง 8 พบว่าพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี มีค่าเฉลี่ย ของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น เท่ากับ 14.895 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.371 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับ การควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ($r = .349$) แสดงว่าการควบคุมตนเอง ในการทำงาน of พยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรีสูงขึ้น จะทำให้ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นในการทำงานสูงขึ้นด้วย

ในขณะเดียวกันจะเห็นได้ว่ากลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับการสนับสนุน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = .289$) แสดงว่าการสนับสนุน ในการทำงาน of พยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรีสูงขึ้น จะทำให้ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นในการทำงานสูงขึ้นด้วย

จากตาราง 8 พบว่าพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี มีค่าเฉลี่ย ของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชาเท่ากับ 4.827 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.480 มีเพียงการเรียกร้อย ที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.260$) แสดงว่าการเรียกร้อยในการทำงานของ พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมะการักษ์ ผกผันกับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา ซึ่งก็หมายความว่าถ้าระดับการเรียกร้อยในการทำงานต่ำจะทำให้เกิด

กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชาสูงขึ้น

จากนั้นผู้วิจัย นำคะแนนการเรียกร้อง คะแนนการควบคุมตนเอง และคะแนนการสนับสนุน จากแบบสอบถามจำนวน 220 ชุด มาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น พบว่าความสัมพันธ์ไม่เกิน .60 ซึ่งหมายความว่าค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรต้นคู่ใดมีค่าสูงเกิน .60 แสดงว่ามีปัญหา ภาวะร่วมเส้นตรงพหุ หลังจากพิจารณาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการเรียกร้อง การควบคุม การสนับสนุนในพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่ามีค่าสูงไม่เกิน .60 แสดงว่าตัวแปรต้นทั้ง 3 ตัว ไม่มีภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) จึงทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณต่อไป

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของความเครียดกับ คะแนนการเรียกร้อง และคะแนนการควบคุมตนเอง โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการพร้อมกัน ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทำนายความเครียด

ตัวแปรต้น	<i>B</i>	β	<i>SE</i>	<i>t</i>
(Constant)	4.087		2.831	1.444
การเรียกร้อง	.097	.194	.030	3.007**
การควบคุมตนเอง	-.081	-.232	.025	-3.597**
Total R^2	$R^2 = .094, R^2_{adj} = .086, F = 11.318^{**}$			

** $p < .01$

จากตาราง 9 พบว่า การเรียกร้อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดจากการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ในทางกลับกันการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการเรียกร้อง การควบคุมตนเอง ในการทำงาน สามารถทำนาย ความเครียดจากการทำงาน ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะการักษ์ ได้ ซึ่งแสดงว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่การเรียกร้อง ในการทำงานสูง จะมีความเครียดจากการทำงานสูง ในขณะที่พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการควบคุมตนเองต่ำ จะมีความเครียดจากการทำงานสูง โดยพบว่า $R^2 = .094$

นั่นก็หมายความว่า การเรียกร้องและการควบคุมตนเองในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมะเร็ง สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของความเครียดจากการทำงานได้ร้อยละ 9.40

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 2 ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของความเครียดกับ คะแนนการเรียกร้อง คะแนนการควบคุมตนเอง และคะแนนการสนับสนุน โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการพร้อมกัน ได้ผลแสดงดังตาราง 10

ตาราง 10 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทำนายความเครียด

ตัวแปรต้น	B	β	SE	t
(Constant)	5.623		2.887	1.984
การเรียกร้อง	.086	.184	.030	2.862**
การควบคุมตนเอง	-.057	-.164	.025	-2.314*
การสนับสนุน	-.052	-.160	.023	-2.250*
Total R^2	$R^2 = .12, R^2_{adj} = .103, F = 9.375^{**}$			

** $p < .01, p^* < .05$

จากตาราง 10 พบว่า การเรียกร้อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดจากการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทางกลับกันการควบคุมตนเอง และการสนับสนุนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเครียด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่าการเรียกร้อง การควบคุมตนเอง และการสนับสนุนในการทำงาน สามารถทำนาย ความเครียดจากการทำงาน ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็ง ได้ ซึ่งแสดงว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการเรียกร้องในการทำงานสูงจะมีความเครียดจากการทำงานสูง ในขณะที่พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการควบคุมตนเอง และการสนับสนุนสูงจะมีความเครียดจากการทำงานต่ำ และในทางกลับกันพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการเรียกร้องในการทำงานต่ำ จะมีความเครียดจากการทำงานต่ำ พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการควบคุมตนเอง และการสนับสนุนต่ำจะมีความเครียดจากการทำงานสูง โดยพบว่า $R^2 = .12$ นั่นก็หมายความว่า

การเรียกร้อง การควบคุมตนเอง และการสนับสนุน ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็ง สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของความเครียดจากการทำงานได้ร้อยละ 12

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3.1 ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของกลวิธีเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น กับคะแนนของการเรียกร้อง และคะแนนของการควบคุมตนเอง จากแบบสอบถามจำนวน 220 ชุด โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการพร้อมกัน ได้ผลแสดงดังตาราง 11

ตาราง 11

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น

ตัวแปรต้น	B	β	SE	t
(Constant)	2.639		3.353	.787
การเรียกร้อง	.037	.076	.036	1.016
การควบคุมตนเอง	.148	.276	.027	5.533**
Total R^2	$R^2 = .12, R^2_{adj} = .118, F = 15.672^{**}$			

** $p < .01$

จากตาราง 11 พบว่า การควบคุมตนเองนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่การเรียกร้องกลับไม่มีความสัมพันธ์กับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น แสดงว่า การควบคุมตนเองในการทำงาน สามารถทำนาย กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็งได้ ซึ่งแสดงว่าผู้ปฏิบัติงานที่มีการควบคุมตนเองสูงก็จะมีกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นสูง ในขณะเดียวกันผู้ปฏิบัติงานที่มีการควบคุมตนเองต่ำก็จะไม่ใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้น

เพื่อวิเคราะห์ว่าการควบคุมตนเองสามารถทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นได้แค่ไหนผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ สถิติถดถอยพหุคูณอีกครั้งโดยใช้ ตัวแปรการควบคุมตนเองเข้าสมการทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นเพียงตัวแปรเดียว ซึ่งพบว่าค่า $R^2 = .12$ นั้นก็หมายความว่า การควบคุมตนเอง ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็ง สามารถอธิบายความผันแปรของกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบกระตือรือร้นได้ร้อยละ 12

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3.2 ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของกลวิธีเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา กับคะแนนของการเรียกร้อง และคะแนนของการควบคุมตนเอง จากแบบสอบถามจำนวน 220 ชุด โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการพร้อมกัน ได้ผลแสดงดังตาราง 12

ตาราง 12

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา

ตัวแปรต้น	B	β	SE	t
(Constant)	10.837		1.516	7.150
การเรียกร้อง	-.065	-.262	.016	-4.011**
การควบคุมตนเอง	-.014	-.074	.012	-1.134
Total R^2	$R^2 = .073, R^2_{adj} = .065, F = 8.561^{**}$			

** $p < .01$

จากตาราง 12 พบว่ามีเพียง การเรียกร้อง เพียงตัวแปรเดียวที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับกลวิธีเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่การควบคุมตนเองกลับไม่มีความสัมพันธ์กับกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา แสดงว่าการเรียกร้อง สามารถทำนาย ความเครียดจากการทำงาน ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็ง ได้ ซึ่งแสดงว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการเรียกร้องต่ำ จะมีกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา ในขณะที่พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่มีการเรียกร้องสูง จะไม่ใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา

เพื่อวิเคราะห์ว่าการเรียกร้องสามารถทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชาได้เท่าใด ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ สถิติถดถอยพหุคูณอีกครั้งโดยใช้ ตัวแปรการเรียกร้อง เข้าสมการทำนายกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชา เพียงตัวแปรเดียวซึ่งพบว่าค่า $R^2 = .068$ นั่นก็หมายความว่า การเรียกร้อง ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมะเร็ง สามารถอธิบายความผันแปรของกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเฉื่อยชาได้ร้อยละ 6.8